

at faa Lejlighed til at indvirke paa Bestemmelserne om Forhandlingsemner, Foredragsholdere o. s. v.

Der var blandt disse fremmede en højvoksen, skæg-
løs Mand i Fyrretyveaarsalderen, omkring hvem Største-
parten af Selskabet efterhaanden samlede sig. Det var
den i de sidste Aar meget omtalte Frimenighedspræst
Vilhelm Pram, til hvem navnlig de yngre var begyndt
at se op som til en Fører og Fornyer. Denne Mands
Berømmelse skrev sig oprindeligt fra, at han ved et
stort Kirkemøde, hvor der havde været baade Bisper
og Provster tilstede, dristigt var fremtraadt med den
Bekendelse, at man efter Fremkomsten af den nyeste,
uomstødelige Bibelkritik ikke længer med Sandhed kunde
tale om en direkte guddommelig Aabenbaring men ude-
lukkende var henvist til at søge Kundskab om Kristus
og Kristendommen i den levende Menigheds Vidnesbyrd;
at man saaledes end ikke havde Lov til at lade sin
Tanke og Fornuft trællebinde af den hellige Skriffs
Autoritet men skulde betragte Biblen som enhver anden
Opbyggelsesbog, hvis Forestillinger man kunde forkaste
eller tilegne sig, alt eftersom de tilfredsstillede Ens per-
sonlige Behov. Disse Udtalelser havde i første Øjeblik
virket skræmmende selv paa dem, der allerivrigst havde
raabt paa en tidssvarende Udvikling af Vennesamfundets
kirkelige Anskuelse. Men Sagen fik en anden Vending,
da Kirkemyndighederne tog Anledning af Talen til at
afskedige Vilh. Pram fra hans Embede i Statskirken.
Herved opnaaede han det Martyrium, som hurtigt gjorde
ham og hans Lære populær. En Kres af oplyste Bønder
i en smorfed, lollandsk Egn kaarede ham til sin private
Sjælesorger, og selv vedblev han i ildfuld Tale og Skrift
at slaa til Lyd for sin Anskuelse og hævde den som
det nye Lys-Ord, der endelig og afgørende skulde bryde
den døde Bogstav-Troes Jernaag og samtidig stanse de
oplyste Klassers voksende Frafald fra Kristendommens
evige Sandhed.